

faab mener jeg, at naar § 26 taler om Afbrænding af Hede og Lyng, vil det være heldigt, at ogsaa de lignende Bestemmelser bleve optagne i denne Lov, det var da mere samlet paa eet Sted. Vi have rigtignok reglementariske Bestemmelser om, hvorledes man skal forholde sig, og jeg ønsker ingen Forandring deri; thi Erfaringen har viist, at de ere tilstrækkelige, men saavidt jeg veed, er det kun ved en Cancelliresolution, at Forholdene ere ordnede, hvorimod der ikke er nogen bestemt Lov; dette gjælder navnlig med Hensyn til Bestemmelsen om Tiden, at Afbrændingen ikke maa skee før 8 og ikke efter 10, og at der da ikke behøves nogen videre Beskjendtgjørelse i Sognene, hvad der ogsaa har viist sig tilstrækkeligt. I § 32 indholdes ligeledes en Forandring; den udsætter nemlig Hovedgaardseiernes Forpligtelse til at holde Sprøiter endnu længere, end det var bestemt ved det tidligere Udkaft, idet det endnu skal vare i 5 Aar. Jeg har aldeles Intet at erindre imod denne Udsættelse og finder det gavnligt og rigtigt, at Hovedgaardseiernes Forpligtelse vedvarer, indtil de tilstrækkelige Sprøiter ere anskaffede; denne Byrde er ikke saa overordentlig stor og har ikke saa Meget at sige, men jeg vil dog tillade mig ved denne Paragraph at gøre den Bemærkning, at i forrige Aar, da det tidligere Udkaft blev behandlet og var under Omtale, opstod der trindt omkring i Landet i mange Sogne en meget væsnerdig Øyst til at anskaffe Sprøiter tidligere, end noget Lovbud havde bestemt det. Der har været foranlediget Møder i Sogneforstanderskaberne, Øvrighederne have sat Sagen i Gang, og der er blevet anskaffet ikke saa Sprøiter efter Overeenskomst. Man har imidlertid da gjort et Skridt, hvorved Iveren er dreven før vidt, og man har brugt en uhjemlet, jeg tør næsten sige, en ulovlig Fremgangsmaade mange Steder, idet man har paalagt Hovedgaardseierne, som havde saadanne Sprøiter, der nok endnu vare bedre end de, der bleve anskaffede, at de ikke alene skulde beholde deres egen, som de naturligviis vare forpligtede til, men ogsaa give Bidrag til dem, der fra Nytt af bleve anskaffede af Communen. Jeg har hørt, at det er skeet flere Steder ikke alene i Sjælland, men ogsaa i Thyland; at man

har paalagt ogsaa Sæbegaardseierne Bidrag til Anskaffelse af nye Sprøiter, og deres Bidrag have naturligviis været størst, da Rigningen har fundet Sted efter Assurancesummen. Det er senere bleven oplyst for mig, at naar de have andraget paa at blive fritagne for at deeltage i Omkostninger, er det blevet bevilget, naar det har viist sig, at deres Sprøiter vare i god Stand, men Sagen stiller sig dog tvivlsom for mig, da Hovedgaardseierne, der have nægtet Udreelsen, ere blevne truede med Udpantning ved Amtsværelser, der have støttet sig paa en Resolution af Justitsministeriet af 1854. Jeg kender ikke denne Resolution og er ikke vis paa at kunne citere dens Datum rigtig, men jeg veed kun, at Sæbegaardseierne ere blevne affordrede disse Bidrag, men at det ikke er bleven consequent gennemført, da de, der have forlangt sig fritagne, ere blevne det. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man, saalange nærværende Udkaft ikke er bleven ophjævet til Lov, kan paalægge dem at give Bidrag til Communes Sprøiter, da man ikke kan tvinge nogen Hovedgaardseier eller mindre Eier dertil, men det maa overlades til deres egen frie Villie. Tør vi vedtage denne Lovs § 32, tror jeg ikke, at derpaa hviler nogen juridisk Forpligtelse for nogen som helst Bedder paa Landet til at betale til Sprøiterne uden alene Hovedgaardseierne. Jeg vilde derfor gjerne have det tydeligere udtrykt her. Naar denne Lov træder i Kraft i de nævnte 5 Aar, er Betænkeligheden i saa Henseende jo hævet, uden forsaavidt den endnu kan faae Betydning. Der staaer, at forinden de omtalte 5 Aars Udløb eller saa snart som muligt, naar Amtsrådet og Sogneforstanderskabet ansee det for nødvendigt, bliver der i enhver Commune at anskaffe en eller flere Sprøiter, og at Udgifterne dertil blive at dække ved Paaligning paa vedkommende Beddere, og det kunde saaledes hændes, at man ogsaa i de 5 Aar udfikre Bidrag af saadanne Gaardeiere ogsaa til nye Sprøiter, naaget de ere forpligtede til at beholde dem, de have. Det forekommer mig, at Sagen er meget tvivlsom, og jeg veed, at der flere Steder i Hensyn til Resolution af Justitsministeriet har været foretaget Udpantningsforretninger, men at Justitsministeren senere har eftergivet det. Det fore-